

1923

etek.
a később
za van,
ez nem
asszony.
az asz-
d meg-
leszek...
nagyon

KRA.
nébe

lom
ROS
er-
me-
sze-

S
be
nk,

Ara 40 korona.

IX. évfolyam 1923.

21. szám.

Május 27.

ELŐFIZETÉSI AR:

egész évre	520 korona.
Fél évre	260 korona.
Negyed évre	130 korona.

Egyes szám ára:
40 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
ARANY JÁNOS-UTCA 47.
Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal.

Új korszak.

Ribillió van a baromfiudvarba',
Fujja a riadót kis marha, nagy marha:
„Te tvérek, elvtársak, ez már nem igazság!
Ezelőtt potompénzt kaptak csak a gazdák!
Most súlyos ezreket gyürnek zsebre értünk
S mi mégis a régi szegénységben élünk?
Hohó! Másképp kell most gondoskodni rólunk!

Legyen viilanyfényes, parkettes az ólunk!
Komorna, komornyik bánjék eztán velünk,
Porcelláncsészékben hozzák az ételünk,
Közte tanítsanak foxtrottra, shimmyre
És ha végóránknak el kell majd jönnie:
Ne szolgáló, hentes fogja a kést, a tört:
Hozzanak egy hires operatört.

Vendéglőben.

Vendég: Van-e még ebből a dorju
husból?
Pincér: Van, kérem alássan.
Vendég: Na, akkor alaposan saj-
nálom azokat, kik majd még kap-
nak belőle.

Szórakozott vadász.

Asszony: Teremtő Atyám!
Mit hoztál a vadászatról?
Férj: Nyul már nem volt, hát
ezt a tömött libát löttem le!

Igy a jó.

— A leány bizony kicsit ház-
sártos, veselkedő, szeplős és biceg,
de van nyolcvanezer foingtja... Mit
szól hozzá?
— Ej, minden jó, ha jó a vége.

Garantírozatlan hírek.

A megyeházán tegnap bemutatták a drót nélküli telefont. Meghallgatja többek közt egy egyszerű ember is, aki Timár Ilát a szinpadról jól ismeri. Mikor meghallotta a hangját, zümmögve ment kifelé:

— Mán hogy a kis primadonna másutt énekelt volna, az nem áll. Ott vót az a teremben elbujtatva. Már azzal a drótnélküli telefontal csak tele — fonjanak be mást.

A vízvezetékéből — kardoskodnak egyesek — már nem hiányzik a víz.

Hiszen épen az a baj, hogy benne van és gyakran nem akar kijönni belőle.

Arról beszélgetnek sokat illetékes körökben, hogy a Hortobágyot még jobban kellene hasznosítani. A jelentékeny rész azt szeretné, ha a Hortobágy iórészét felszántanák. Igen, de mi lesz akkor a sok debreceni marhával?

debreceni por megbeszélés tárgya képezte a városházán és kialakult az a vélemény, hogy Kardoss Géza szinigazgató segíthet rajta. Ne csináljon olyan nagy dolgot a Bajadérral mint azzal verte fel a nagy port Debrecenben.

A tüzoltók azért ragaszkodnak úgy Derekasához is, hogy derekasabban végezhesék a munkájukat.

Párbeszéd hangzott el a városházán. Így szólt:

- Ki csinálja a városi pártot?
- Aki szereti a párt leendő elnökét.
- És kik lesznek a tagjai?
- Akik városatyák szeretnének lenni.

Idegen ember jár-kei Debrecen utcáin és kifejezetten hangsúlyozza, egyik debreceni ismerőse előtt:

— Olyan nagyra vagytok a ti kultur törekvéseitekkel és ha az utcákat járom, nyomát se látom.

— Ez most természetes — adja meg a választ az ötletes debreceni — a kultura ezidőszerint hat heti szabadságon van.

Modern népdalok.

*Hullámzó árfojlam tetején,
Le és föl száll a bus tözsdés-legény.
Hálójat a szerencsé,
Öt pedig a klánse
Elhagyta őt, a szegényt...*

*Szerelnék szántani,
Árat fölhajlani,
Ha jöjné Krausz Simi,
Az irányzatot tartani.*

*Csárdás kis kalapot veszek,
Melé Spódiumot teszek...*

*Édes anyám, ha bejön,
Édes anyám, ha bejön Debröbe,
Hungária kávéház,
Hungária kávéházba nézzen be,
Ott a magánforgalomba a fia —
Amig meg nem üti a
Kontremintől a guta.
A guta!*

Öszinte.

— Igazán szeretsz? kérdi a leány amint imádójával sétál az apja házához tartozó kertben.

— Szeretem még a földet is, amelyen jársz.

És ezt el lehetett himni, mert a ház is, a föld is, tehermentes.

Kávéházban.

— Mit csinálnak azzal, aki Carmenhez vált jegyet és az előadás elmarad?

- Haza passzolják!
- Eszed tokája! Kámen-tesítik!
- Egyél Carmen-Szilvalekvárt!

— Mit énekel az, aki a feleségére üti poharát!

— Nincs a teremtésben vesztes, csak én!

— Meg én a koro...

— Ne korogj! Hát mit énekel, ne?

— Egy oldal-bordalt!

— Üritsem a te egészségedre — máskol!

— Milyen ember az aki állandóan a rendőri rovatban szerepel?

— Rovott multu!

— Ebradirt! Rovat-multu!

— Mondj már vicceket — Illaván!

Megérthette.

— Vigyázzon kisasszony, hogy varrás közben, szól a fiatalember, meg ne szurja magát. Ha pedig megszurja magát, legjobb a sebet kiszivni...

A leányka hallgatja, elgondolkodik, elpirul, aztán egyszerre fekiált:

— Jaj, megszuram az ajkam...

A méreg.

— Figyelmeztetem, kedves uram, hogy az alkohol magának méreg.

— Későn figyelmeztet, doktor ur! A kocsmáros már régen méregdrágán adta a bort, osztég, ha mán olyan drága, akkor mán méreg lögyön az orvosság!

Kinek mi a nótája.

Jóna Istvánnak:

Hogy ne legyek ilyen
Nagyon árva,
Be megyek én a városi
Pártba.

Ecsedy Istvánnak:

De sok falut, de sok várost
Bejártam,
De még ilyen finom és szép
Gazdag és jó
Gazdakört nem találtam.

Rauch Árpád

dalolja Vásáry Istvánhoz:

Gyere be rózsám, gyere be
Csak magam vagyok ide be
Ez aztán a párt
Téged ide várt.

Márk Endrének:

Nagy pénteken mossa holló a hat
Ekly. Jóna
Minden szépet rám kiált.

Varjassy Imrének:

Magasan repül a madár
Elnökünk Németh Aladár
Mert hogy én a vasat vertem
A választást is megnyertem.
Hejre tyu-tyu-tyu!

Balogh István

Hódy Bélához:

Én ágasra szállott a sas,
Pártba babám ne csalogass
Városi pártba hitt más is
Menjen be a kalamáris.

Balla Bercinek:

Künn jártam én a Bánkon
Átnéztem a palánkon
Evelt ivott mindenki
Nem hallgatott rám senki.

A hős.

— Na ugye drága Bélám, holnap megkérsz végre a papától?

— Igen, igen.. Ugye, a papa irodájában van — telefon?

Magyarázat.

— Mondd csak, Pista, kérde Gézuka, tudod te, mi az az etikett?

— Hogyne! Például azt kell mondani: Köszönöm, már nem kérek, pedig azt szeretném ordítani: Még, még!

Jó jel.

— Leányom, a fiatal Spinner, úgy látom, nagyon érdeklődik irántad. Komoly dolgokról beszél veled?

— De mennyire! Azt bizonyította, hogy jó volna, ha cséplőgépet vennék a cégtől, amelyet ő képvisel.

Intés.

A villamos világiási vezeték oszlopain ez a figyelmeztetés volt olvasható:

A sodronyok érintése
biztos halált

okoz. Az ez ellen vétők
ezer korona bírságban
marasztaltatnak.

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett.
Selyem, glott, kasmir
paplanok kaphatók és
megrendelhetők. Pehely
és gyapju paplanokat készítek. Alakítok, frissítek.

Ócska vattát, paplanokat veszek.
DEBRÉZENI LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

Fiatalodás.

— Hallod, Irma, te mindennap fiatalabb leszel!

— Hogyne! Maholnap ott találok a nevemet a születések rovatában.

Mitől fél.

— Jaj, otthon felejtettem a pénztárcámat a párna alatt...

— Fél, hogy a cseléd nem becsületes?

— Óh, az a leány nagyon derék teremtés. De félek, hogy a feleségem kezébe jut...

Mondja kedves Vass Károly tanácsnok ur: szereji maga a „datolyát?”

Mondja kedves Felméry jegyző ur, hol lehet most a legjobban vacsorázni?

Mondja kedves Fekete Kálmán férfi divatkereskedő ur, miért tűri, hogy feketén bolingasson az eperfa lombja

Mondja kedves Rózsa Lajos divatkereskedő ur, komoly elhatározása az, hogy beszélgetés közben senkit sem szorit le a járdáról?

Mondja kedves Kardoss Géza ur, ugy-e a legtöbb telt házat egy rossz kritika idéz elő?

Mondja kedves Koncsk Géza ur, vannak még olyan emberek, akik vásárolnak?

Mondja kedves Benyás Emil ur, hogy van az, hogy a harisnya egészen le kell a lábára az embernek s ára mégis felmegy.

Mondja kedves Glück cipészüzlet-tulajdonos ur, igaz, hogy két kellemes dolog van a világon: a sport és a cipőüzlet?

Mondja kedves Tatay Zoltán ur, hová lettek a fekete pillangók, talán más vidéken nyaralnak?

Mondja kedves Csűrös Ferenc tanácsnok ur, a simmi is a kultúrához tartozik?

Mondja kedves Müller szállító ur, meglehet még élni a drágaságból?

Mondja kedves Török Barna ur, igaz az, hogy csak akkor fog esni mindennek az ára, ha esik az eső is?

Mondja kedves Ary színházbizottsági tag ur, lehet jobban is felöltözni, mint a bajadérok?

Mondja kedves Félegyházy ur, miért olyan drága az ásványviz, mert kevés van belőle? Akkor a debreceni vízvezetéki vizet is meg kell drágitani, mert abból igazán kevés van.

Mondja kedves Werner divatkereskedő ur, igaz, hogy a linóleum is más, a diavt is más?

Mondja kedves Német Nándor ur, ha az embernek most ötvenezer korona a havi fizetése, jut belőle egy zóna pörköltre?

Mondja kedves Kondor Kálmán főszámvevő ur, hogy a nagyerdei port, ha veszi az ember, sok pénzbe kerül, ha szivja meg ingyen adják?

Mondja kedves Löfkovits Arthur ur, a városi és a Déri muzeum is konkurrálni fognak?

Mondja kedves Zempléni dr. ur, igaz, hogy mahónap nem lehet vadat árulni?

Mondja kedves Zellinger ur, mikor kezdi meg már a hal árusítást?

Mondja kedves Wacha ur, igaz, hogy aki fest, az jól — fest?

Mondja kedves Krausz ur, igaz az, hogy nem minden női kézimunkát lehet árulni?

Mondja kedves Kónya ur, miért világítják csak egy oldalon a toronyórát, azért, hogy három oldalon ne tudják, hogy hányat ütött az óra?

Mondja kedves Ecseky Pista ur, nem veszi el maga elől a kilátást, Analfy?

Mondja kedves Halász ur, az emeleten is lehet halászni?

Mondja kedves Zöld tanácsnok ur, igaz, hogy a gazdakör disz tagjává választja?

Mondja kedves Szabó Károly hentes ur, a milliomosok még tudnak venni tepertőt?

Mondja kedves Háy mérnök ur, mivel fognak az idén locsolni? A vezetőekkel?

Mondják kedves Vértessy testvérek csak az van künn igazán a vízből, aki a strandra jár?

A villamoson.

— Mondja, kalauz bácsi, melyik a legközelebbi megálló?

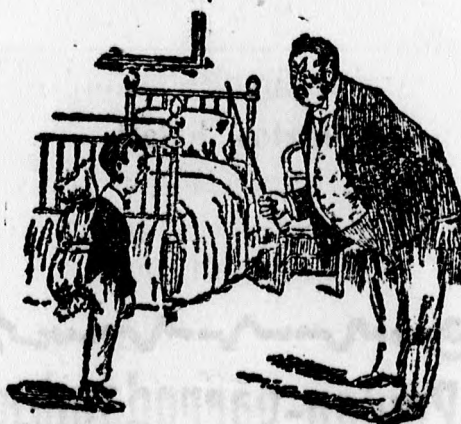
— Az kérem, ahol legközelebb meg fogunk állni!

Jó kifogás.

— Nem haragudott a feleséged, hogy nem vettél semmit a születésnapjára?

— Nem ám, koma Mert azt mondtam neki, azért nem vettem semmit, mert az ő fiatalságát látva, nem tudom elhinni, hogy egy esztendővel idősebb lett.

Megszólás.

— Látod, Feri, milyen jó fiucska az új öcséd, pedig csak hat hetes, te pedig már hat éves vagy...

— Mindjárt láttam rajta, hogy nagy stréber az öreg!

A házaló.

— Nagyságos ur, parancsol egy nagyszerű villamos hajkefét?

— Mihez kezdjek vele? Láthatja, hogy kopasz vagyok!

— Talán nagyságos asszony...

— Az is kopasz, ha nincs felöltözve.

— De a gyermekek...

— Csak egy kéthónapos fiam van, az is kopasz...

— De kutyáknak is jó a...

— Egy angol kis meztelen kutyám van...

A házaló elkeseredve kiált fel:

— Talán parancsol egy nagyszerű borotvát?!

Debreceni kuplék.

I.

Megy a gőzös, megy a gőzös
Nyiregyházra...
És egy jegynek ezer kroncsi
Már az ára,
Az ütközön annyin lógnak,
Hogy alig jut hely a szegény
Kondoktornak.

Az a hír volt csütörtökön
A hirlapba,
Hogy e héten sok fát dobnak
A piacra.
Én azóta félve járok,
Félek hogy majd hozzám dobnak
Egy hasábot.

Az Édenkert közepén állt
A tiltott fa,
És az alma Éva asszonyt
Csábitotta.
Ez az alma nagy hatalma,
De nem volt még száz kroncsi
Egy rothadt alma.

Nem volt pénzem: eladtam az
Arany láncot,
Eladtam az arany fogam,
A mely látszott.
Az aranyat mind eladtam,
A drágaság — aranyeret
Vágott rajtam.

II.

Van egy bájos szőke lányka,
De sok pénzem ment el rája.
Mégis üldöz, mint egy átok:
— Szőke terror alatt állok...
Dinom, dánom, sum, sum, sum

Milyen szép most a tarka rét...
Hisz még virít a margarét.
Nincs ott kávé saccharinnal
S nincsen kuglóf — margarinnal
Dinom, dánom, sum, sum, sum

Olyan szép a rövid szoknya,
Az ember már ugy megszokta.
Annyi formás bokát látok
S szeretem a — formaságot...
Dinom, dánom, sum, sum, sum

Találkozás.

Asszonyság, mondja a kalauz, ezért a gyerekért is kell jegyet váltani, már bizonyosan elmúlt négy éves.

Az asszonyság tiltakozik:

— Már kérem szépen, öt évig nem fizettem érte, hát nem fogok most a maga kedvéért fizetni.

Bosszú.

— Valahol Amerikában történetett. Az egyetemi tanárnő hallgatója a jelöltet és magában morfondíroz:

— Ez a fiatal ember, hallom, egy egész sereg leányt ültett fel... Megbuktatom.

Gyermekszáj.

Gyurica: Mamuska kérem, szeretnék egy darabkát a nevelőnőből harapni.

Mama: Hogy jut ez az eszedbe?

— Gyurica: Azt mondta apuska neki, hogy szeretne beleharapni, mert ő olyan édes, mint a habos torta.

Mama: No majd azonnal feltranszirozom én a kisasszonyt.

KONCZ képmefestő gyára:
Debrecen, Péterflautoza 30. és Arany
János-u. 10. :: Gyász esetén festések
24 óra alatt készülnek -o- -o- -o-

Pénzügyi művelet.

— Az az ember ott huszezer forintot vett ki a Halász zsebéből.

— Megcsalta?

— Nem épen. Elvette a leányát.

Kiváncsi.

Nézi az atyafi a muzeumban a híres Nikét, a Győzelem szobrát, amely bizony eléggé csonkán maradt ránk.

— Mi volna ez a szobor? kérdi egy városi urtól.

— Ez a Győzelem.

— Ugy? — mondja az atyafi, akkor kíváncsi volnék arra, milyen állapotban lehet a Vereség.

Színház.

Kardoss Géza színigazgató nagyon meg van elégedve a nyári idénnyel. Ugy megy a színház, hogy forró szezonban se jobban.

— Direktor ur — mondják neki — nagyszerűen beütött a Bajadér.

— Hja, érteni kell a módját. Ezt csak Bajadérrel-durrall lehetett megcsmálni.

A **Csokonai színháznál** most Bajadér láz van. Kardoss Géza színigazgató mégis pert indított egy újságíró ellen, mert kedvezőtlenül írt a Bajadéréről. Azóta zsufolt házak előtt játszik a Bajadért. Megjárja most Kardoss Géza, ha az újságíró az óriási reklámér viszont igényt támaszt az igazgatóval szemben.

Arról beszélgetnek az újságírók, hogy mi lesz Baja Miskával, ha a haja őszülni kezd?

— Egyszerű, jegyzi meg az egyik újságíró: Baja-dér.

Kardoss Géza színigazgató felhívta azokat, akik a karban állandóan szerepelni óhajtanak, hogy jelentkezzenek a színháznál.

Bemegy hozzá egy fiatalember és előadja, hogy ő is színész akar lenni.

— Igen! — nagyon jó — teszi hozzá Kardoss Géza igazgató. És miben járatos a legjobban?

— A zenében. Nagyszerű zenei intelligenciám van.

— Ugy? És milyen hangszeren játszik?

A fiatal ember egész természetesen jelenti ki:

— Gramofonon.

Kováts Terus a Bajadér előadása után egy stanieli cukrot kapott azért, mert olyan „édesen“ játszik. A bájos szubrett most a szerzőnek hálás, amiért neki olyan édes sikerekre vezető szerepet írt.

Kedvező üzenet.

— Bizonyosra veszem, hogy Károly szeret és elvesz feleségül.

— Megkért?

— Nem, de ki nem állja a mamát.

Mindent emelnek, hát a Bajadér előadása alkalmából a kritika is jobban felemelte — a szavát.

Markovits Bandival találkozik az utcán Ary Lajos színházbizottsági tag.

— Mondja csak kedves táncos komikus ur — kezdi a beszélgetést — megtudná fejteni, miért van most Debrecenben olyan nagy szél.

— Hogyne! — felelte Markovits Bandi — valamelyik udvariatlan fráter nyitva felejtette a — vaskaput.

Akinek szabadnapra volt szüksége.

A Csokonai színházban éppen az esti előadás előtt történt az alábbi eset.

Az egyik színész felhevülten, verejtékező homlokkal beront az igazgató szobájába:

— Kérem, igazgató ur, sziveskedjék engem ma elengedni... Nem tu-

dom, ki fog előbb meghalni, a feleségem-e vagy az anyósom...! nyögte a szerencsétlen színész.

— Szegény ember! — rettent meg maga az igazgató is — természetesen, menjen csak haza... borzasztó...

A színész kissé megnyugodva távozott. Másnap reggel találkozott az egyik kollegájával, aki fültanuja volt az igazgatóval történt beszélgetésnek. Részvétellel kérdezte a jó barát a színészt:

— Na, édes fiam hogy van a feleséged?

— Köszönöm, nagyon jól!

— És az anyósd?

— Köszönöm, az is jól van. De miét kérdezed?

— Tegnap azt mondtad az igazgatónak, nem tudod, ki fog előbb meghalni, a feleséged-e, vagy az anyósd?

— Hát öregem, biz' ezt ma sem tudom. Ez olyan kérdés, amit csak az idő oldhat meg!

Vidám irások.

A sváb paraszt szíve.

A szeptemberi utónyár egyik vasárnap délutánján Karaki Floris végre beváltotta ígéretét családjának és megvalósította a régóta sóvárgott svábhegyi kirándulást.

A zöldbe való kiruccanás a fogaskerekűk való utazással is egybe volt kötve s már kora délután el is helyezkedtek a kocsiban. Az indulást várva, abban reménykedtek, hogy kényelmesen utazásuk nélkül fogják élvezni a vonat közismeret dörögését.

Ez a reményük azonban nem valósult meg, mert a szomszéd faluból egy kedélyes atyafi is föl szállt két kosáryi részint élő, részint pedig élettelen csirkerakománnyal. A Karaki család nagyon rossz szemmel nézte az alkalmatlan jövevényeket, amit aztán a csirkék tulajdonosa, Zipfel Hanzi barátunk azzal igyekezett elfelejteni, hogy barátságos szemhunyorításokat vetett a Karaki csemetékre. A Józsi gyermek, a család nagyreményű trónörököse, ezt biztatásnak vette és a csirkék mellé húzódva, azokat becézgetni kezdte, egybe érthető célzásokat vetve a csirkehus jóságára és az ök állandó csirkepecsenyétlenségükre.

Karaki papának és mamának is összeszorultak az inyizmaik a szájukban a szép csirkék látására s képzeletükben maguk előtt láttak belőlük egy jó állal szépen pirosra sülvé.

Karaki mama gondolt egyet és megkérdezte a csirkést, hogy nem volna-e közülök vagy egy-két darab olesón eladó.

— Nem eladók — válaszolt az atyafi — mert meg vannak rendelve. De a kis fiutól azért nem fogok úgy elválni, hogy egy kis örömet ne szerezzek neki.

Karaki papa a sváb megjegyzésére oda sugta kedves életparjának:

— Meglátod, mama, hogy ez a derek ember bizonyára fog adni egyet mégis és pedig ajándékba, amin kivettem a Józsihoz intézett szavaiból. Micsoda jó ebédet készítesz belőle, káposztánk ugyanis maradt délről és ezzel éppen elég lesz mindnyájunknak. A Karaki házaspár tovább ábrándozva a holnapi ebéden... egyszerre csak azon vette észre magát, hogy a végállomáson vannak.

— No, anyjuk figyelj csak meg utazásunkat. Majd meg fogod látni, hogy milyen az igazi finom ember és Józsi felemelve a sváb felé, barátságosan bucsuzni kezdett.

— Na most!... reménykedett a mama.

Zipfel Hanzi mehézkésen tápázkodott fel üléséből és az egyik kosárból a legszebb fiatal kakast emelte ki.

A Karaki familia majd elkábult ennek látására.

Zipfel uram azonban a legnagyobb nyugalommal kifépett a kakashól egy csillámló tollat és Józsi megcirógatva, oda nyújtotta neki.

— No, itt van, amit ígértem, megtartom. Teljen öröme a szép kakastollban.

Az olcsó lemonádé.

Az amerikai vásári tolongásban két kis gyerek áll és lemonádét árul. Az arcuk maszatos, a kezük is maszatos, de a szemök csak úgy ragyog az évenségtől.

A két kis fiu nagyon hasonlít egymáshoz, aminek nemcsak az az oka, hogy a ruhájuk egyformán rongyos és a hajuk egyformán fésületlen, de a vonásaik is egyformák. A két kis fiu nyilvánvalóan testvér.

Annál furcsább, hogy az egyik négy centért árulja a limonádét, a másik pedig két centért. Egy járólónak fel is tűnik ez és hogy tapasztalja az okot, előbb a negycentes lemonádéból iszik egy pohárral, aztán a két centesből. De nem tapasztalt semmi különöset s azért megkérdezi a kisfiutól:

— Ti testvének vagytok?

— Igen.

— Ki csinálta a lemonádát?

— Együtt készítettük otthon.

— Hát akkor hogy van az, hogy a bátvád négy centért árulja ugyan azt, amiért te csak két centet kérsz?

— Ja, én azt a lemonádét árulom, amelyikbe ma reggel a macskánk beleesett.

Hálátlanság.

— Mért vágta le a kutyád farkát?

— A hálátlan mindig oly barátságosan csóválta, mikor látogatóba jött hozzám az anyósom.

Épen ezért.

— Gratulálok életed legboldogabb napjához.

— Óh, hisz még csak holnap lesz az esküvő.

— Tudom...

Jó kifogás.

— Barátom, szükségem van ezer koronára! Adj, ha lehet.

— Lehet, de még nem adok. Mert te szükségről beszéltél. A szükség pedig törvényt bont és nem adok pénzt annak, aki törvénybontásról beszél.

Szemérmes.

— Miért fogja be a fülét olvasás közben?

— Ezek az alakok borányos dolgokat beszélnek.

„METEOR“-mozi

Bocsk i-tér 10. szám.

1922. május hó 27-én, vasárnap:

Fáraó hitvese

Világláger.

1922. május 31-én, Urnapján:

Észak oroszánja

Világláger.

Csak felnőtteknek!

Bohémfrizura

Borbély: Milyen fésülést tetszik parancsolni, művész ur?
Művész: Fésülje a hajamat fésületlenre!

Kedélyesen.

Hivatalnok (mialatt egy hölgy nek utlevelet állít ki): Ejnye, az ördög vigye el! A személyleírásban azt irtam, hogy a haja szőke, pedig, amint látom, fekete.

Hölgy: Nem tesz semmit, már ugyanis rég szőke akartam festeni.

Az egyetlen mód.

— Krauszék kitérnek.
— Miért?
— A szakácsnőjük nem akar zsidónál szolgálni.

Jó barátjók.

— Férjhez mész? Jaj, be örülök!
— Persze, egy konkurencsallal kevesebb?!

Kétértelem.

Egyik hölgy: A kis fiad pompás gyerek. Az apjára üt, nemde?

Másik hölgy: Üt az mindenkire, ha rossz kedvében van!

Elintézett ügy.

— Óh, kisasszony, mit szólna kedves atyja, ha megkérném, a kezét?

Reám bizná a döntést.

— És magácska mit csinálna.

— Megkérdezném attól a fiatal ambertől, aki már megkért és akinek igent is mondtam, amíg maga habozott...

A bíróság előtt.

Mi a neve: Kovács Pálné.

Kora: 24 éves.

Allapota: Más...

Poitika.

— Híve ön a nők szavazati jogának?

— Dehogyan vagyok!

— Miért nem?

— Mert egy csomó szavazat hiába való lenne.

— Hogyan érti ezt?

— Hiszen minden asszony a férjének a jelöltje ellen szavazna.

Kalapok tisztítását,

vasalását és javítását
elvégezek. — Használt
kalapokból újakat
:: :: készítek. :: ::

Beliczay

kalapos, Piac-u 38.
a fő-posta mellett.

Muszáj inni.

— Azelőtt ittam, mert oly egyedül volam, aztán ittam örömben, mert oly jó feleséghez jutottam, de a feleségem az ivásom miatt elhagyott, hát most iszom, mert a feleségemet elvesztettem.

Felelős szerkesztő: SZIKRA.

SZIREK ANDRAS

elsőrendű uri- és egyenruha szabása angolgyapjuszövetek iskolai és egyenruházati sapkákra ktára

Szent Anna-utca 1. szám

Telefon szám 502.

Mihalovits Jenő

GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO”-HOZ.

DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZÁM ALATT.

Avároshézzal szemben.

Különleges gyógy-
szerekben nagy
o o választék. o o